

Tað var ein deiligur vetrardagur í torratíðinni, eg minnst ekki akkurat árið, men tað var síðst í 1800-talinum; eg haldi tað var leygardagin áðrenn föstudávin, umleið miðjan februar.

Í torratíðinni róðu bátar úr Porkeri og aðrir bátar við Vágstjórn, á Dalagrynnuna, sum liggur eystur úr Akrabergi, og her fingur vit mangan góðan fongin.

Henda dagin sóu vit fleiri bátar úr Vági fara út eftir fjörðinum, og so vórðu út-róðrabóð givin, og vit fóru á mólina at draga bátin.

Henda morgunin var pápabeiggi mín, Dánjal Pauli Bech, í Skálanum farin á heidina eftir torvi í Porkerisnesi.

Tá hann var komin aftur og hevði sett leypin av sær, fór hann inn og spurdi tá, hvar sonurin Hans Jacob var. Konan svaraði, at hann var farin til sjós. Til sjós tekur hann aftur í aftur; tað fekk hann seg illa at trúgva, og so fór hann í skundi oman á mólina.

Tá Dánjal Pauli kom á mólina, høvdu vit drigið bátin oman í flóðina, og vóru í ferð við at leggja sjóklæðir og aðra útgæð inn í bátin.

Tá sigur Dánjal Pauli, at hann væntaði ikki nakað gott veður, hann fór helst at koma høgt í ættini, tí hann hevði verið úti í Porkerisnesi, og luftin var so myrk at siggja norðureftir, so Dánjal Pauli væntaði, at hann fór at brenna á, men vit sum yngri vóru, tóku ikki henda spádóm hansara í álvara, tí veðrið var so gott og sólin skein. Vit lögðu so frá landi, og hýrurin var góður.

Meðan vit róðu suðureftir, settu vit seglið á, men tað hekk mest og kastaði, tí tað var bert eitt lot, sum fleystaði av ymsum ættum.

Men so við eitt, tá vit vóru komnir nakað væl út suður úr Baglholmi, ja so langt, at vit sóu bátarnar á Dalagrynnuni, tá brann hann á av landnyrding, og tað kom sum skotið úr byrsuni, tað var stormur við tað sama, og hann glaðaði eftir sjónum.

Vit sóu við tað sama, at vit høvdu ongan møguleika til at koma norðureftir aftur ímóti veðrinum.

Har var einki at himprast við, vit máttu repa seglið, og so royna at halda undan veðrinum, kanska vit høvdu møguleikan til at sleppa vestur um Akrabergstanga og so lenda í Sumba, um tað var kyrt har.

Meðan vit soleiðis sigldu undan, fekk báturin einaferð eitt sovordíð rend fram av einum ólgi, at ráin kvettist av um miðjuna; ikki tí, tað var eitt gott træ.

So var einki at gera uttan at fáa mastrina niður, og so tóku vit ta aftaru mastrina (spritmastrina) og settu hana fram í toftubeck og settu spritseglið á hana, og sjálvt um hetta seglið var lítið, so var tað nóg mikið at sigla við, tí vindurin var so nógvur, og ferðin var góð. Síðani gekk ein lóta,

Hendan myndin av Porkeri er tikin stutt aftan á aldarmótið

Teir settu upp í Sumba

Zacharias Bech, vanligi nevndur skómakarin í Hólinum var sum nevnt við Klovabátinum, og tá hann var 85 ár greiddi hann soleiðis frá:

og tá fingur vit ein skvamp, sum breyt ólagaliga og á spritstongina, so hon brotnaði; vit máttu tí leggja seglið, og tá vóru bert árarnar at líta á. Men vindurin var so nógvur, at báturin gekk nógv skjótari álikavæl.

Tað brutu nógv stór ólgi, men tibatir sluppu vit undan teimum flestu. Tað skal sigast, at vit høvdu ein avbera góðan róðursmann, gamli Jóhan við Breytaliða. Í slukum veðrið hevði tað nógv at siga, hvussu róðursmaðurin dugdi at bera seg at, tað sá út sum um hann leitaði millum ólögini.

Tað var so mikið líðið á streyminum, at tað var um at vera vent norður á Akrabergstanga, og hevur rákið tíkið undir seg og tað rákið í ættina á stronginum, tá er altíð óslætt. Norðanvert á Akrabergstanga fingur vit eina fylling aftanfrá, og fleiri ólgi brútu. Tá trúði eg, at tað var okkara síðsta. Tað var ógilt at siggja, tað var sum at siggja upp í ein hamara, tað hekk ordiliga innbyr.

Men tað er ótrúligt, hvat ein bátur kann klára; hann var mest sum allur samal undir frá stavni í stavni, og hann stóð so eftir endanum, at vit kundu ikki sita á bekknum, men máttu taka í bekkinn aftanfyri at halda okkum, men báturin rann sum eftir einum snóri; hvussu lítið vit vóru komnir til síðuna, vóru vit runt.

Breyt hetta ólgið einaferð afturat, so vóru vit á landi, og so kom eingin við livinum. Áramar í innara borðinum vóru í brotinum tá avtronaði, men har er atdjúpt og reint, so vit komu suðurum í heilum skapi.

Tá vit komu vesturum Akrabergstanga, komu vit saman við einum báti av Økrum, sum 5 menn vóru

á. Vit fylgdust so vestureftir Sumbiarfirði og lótu teir rógva undan, tí vit vóru púra ókunnugir har á leiðini og hildu, at teir kendu betri umstøðurnar. Tá vóru nakrir bátar úr Vági komnir vesturum og høvdu sett upp á Sumba.

Í Sumba var hvør maður, ið ganga kundi, á mølini til at bjarga bátunum, sum komu.

Sumbingar høvdu ein planku við bandi á hvørjum endanum, sum teir lögdu undir bátarnar til lunn, og tveir menn stóðu úti til at taka ímóti bátunum; teir høvdu band á sær, tí tað skolaði eitt sindur í.

Hjá okkum var tað soleiðis, at vit komu eitt sindur ólagaliga fyrri. Tað var rennisjógvur, og báturin fór eitt sindur tvørur, men vit stungu frá aftur, og aðru ferð gekk betri. Sumbingar tóku ímóti bátunum, og vit sluppu ikki úr honum fyrr enn langt uppi í mølini.

Ein annar bátur úr Porkeri við 7 monnum fór eisini til útróðrar henda dagin, og tað var »Heygabáturin«, men teir vóru eitt sindur aftaná okkum frá landi og vóru tí ikki komnir so langt suður, tá veðrið brast á.

Vit sóu teir leggja inn ímóti Mýrafirði, helst við tí fyrri eyga at lenda á einum stadi norðast í Mýrafirði, ið nevnist Trælaurð.

Vit tosaðu okkara millum um, at vit høvdu hoyrt frásagt, at ein bátur einaferð í tíðini skuldi hava neyðlent har, og mennirnir vóru bjargaðir. Okkara bátur og allir hinir, sum lendu í Sumba, blivu so drignir niðan undir vegin.

Sumbingar søgdu, at vit skuldu ikki hugsa um bátin, honum skuldu teir taka sær av.

Vit vórðu bodnir til hús í

Sumba og fingur mat og heitt at drekka og tað kom væl við. Vit fingur eisini húðaskógvar og onkur fekk rotuskógvar upp á fótarnar, áðrenn vit fóru til gongu.

Tá var eingin telefon og heimafólkið í Porkeri visti einki um bátarnar, og tí sótu tey bangin og við óvissuni um tey nakrantíð sóu okkum aftur.

Pápi mín Zacharias Bech (Gamli Zakarias) fekk nakrar menn afturat sær, og teir mannaðu eitt áttamannafar, sum teir róðu við til Lopprara, og haðani ætlaðu teir at ganga til Sumbiara, tí teir mettu, at tað var einasta vón, um vit vóru slopnir suður um Akrabergstanga, og at vit so høvdu lent í Sumba.

Teir máttu leggja grót í bátin, áðrenn teir lögdu suður um fjörðin.

Tá vit vóru komnir nakað niðan í bœn í Sumba, stóðgáðu við á fyrri at hyggja út yvir havið, tí tá sást eitt sindur, tá var ikki so nógv rok. Tá var ógviligt at siggja út jógnum Røstina, tí tað var norðurrákið harðna, og tað rak í ættina. Tá vit vóru komnir norður um Hestinn, siggja vit tríggiar menn koma ímóti okkum, og tá vit nærkaðust, kendi eg, at tann eini var pápi mín og hinir báðir Magnus Magnussen á Klovnum og Dánjal Johs. Klyver (Klyvar).

Hesir tríggiar søgdu, at teir á vegnum til Sumbiar høvdu møtt eini manning av einum báti í Vági, sum var settur upp í Sumba, men teir søgdu seg einki víta um Porkerisbátarnar, tí teir kendu ongan, men teir søgdu seg tó hava sæð gamla Jóhan við Breytaliða, hann kendu teir. So vistu hesir tríggiar at Klovabáturin var komin, tí Jóhan var við

honum.

Men nú vistu vit einki frá hinum porkersibátinum »Heygabátinum«. Vit bóðu so pápa mín og hinar báðar porkeningarnar fara oman til Víkabyrgis og biðja menn úr Víkabyrgi fara suðureftir fram við strondini til at hyggja, tí tað kundi henda at mennirnir á Heygabátinum vóru komnir á land onkustaðni og ikki sluppu upp, tí berg var fyrri.

Tá teir komu nakað oman móti Víkabyrgi, møttu teir manningini á Víkabyrgisbátinum, sum hevði sett upp í Sumba, og teir søgdu seg at hava møtt manningini á Heygabátinum; tað reykt illa, men so vistu teir, at tann manningin var eisini bjargað, og síðani hildu teir leiðina til Lopprara aftur, og tá var hýrurin betur á øllum.

Ferðin um fjörðin úr Loppra til Porkeris gekk bara væl, tí nú vóru vit væl mannaðir at rógva, og vindurin var eitt sindur linari. Tá vit komu aftur til Porkeris fóru boð um bygðina at siga frá, at báðar bátsmanningar vóru bjargaðar, og tá var frøin stór.

Dagin eftir reykt ikki so illa, men tað var nakað av vindi, og vit fóru í kirkju, men tá vit komu aftur úr kirkjuni, brann hann á aftur við ódnarstormi av landnyrding, av tí ringasta, sum nakar her á landi kann minnast.

Landnyrdingur er kyrruætt í Sumba, men har var so nógv brim, at sumbingar máttu draga bátarnar longur niðan, so teir ikki tóku út.

Týsdagin var veðrið betri, og vágbingar fóru eftir teirra bátum, men vit biðaðu til ónsdagin.

Tann dagin var veðrið gott, og vit fóru til gongu til Sumbiar. Tá vit fóru úr Sumba við bátinum, tosaðu

Zacharias Bech - í Hólinum

vit um at fara út á Dalagrynnuna, men tá vit komu á Akrabergstanga, slógu vit av og róðu beinleiðis til Porkeris, men aftaná iðraðu vit okkum, tí vit frættu, at vágbingar, sum høvdu verið eftir teirra bátum týsdagin, vóru á Dalagrynnuni henda ónsdagin, og har fingur teir nógvan fisk.

»Heygabáturin«, sum hevði sett upp á Trælaurð, varð tikin út av brimi.

Um eg minnst rætt, so vóru tað fimm tiggjumannafør og tvey áttamannafør úr Vági, ein bátur úr Víkabyrgi við 5 monnum, ein bátur av Økrum við 5 monnum, ein bátur úr Loppra við 5 monnum og so »Klovabáturin« úr Porkeri við 7 monnum, sum settu upp í Sumba henda dagin; um eg minnst rætt vóru tað 88 menn tilsamans og so teir 7 við »Heygabátinum«.

Um Várhalla ikki lagaði tað soleiðis, at vit sluppu suður um Akrabergstanga, áðrenn norðurrákið harðnaði og tað fór at reka í ættina, so var neyvan nakar av okkum á lívi, og tí skal Hann eiga æruna, sigur Zacharias Bech at enda.

Tíverri fekk eg ikki mývni á øllum 7 monnumum, sum vóru við »Klovabátinum« henda dagin, men hesir vóru við:

Johan Johannesen (eldri)
Úti á Klova
Johan Mortensen (yngri)
Úti á Klova
Zacharias Bech í Hólinum

Hans Jacob Bech í Skálanum

Hans Chrisoffur Larsen á heggi

Óg so 2 aðrir.

Soleiðis hevur Zacharias Bech greitt frá stutt áðrenn hann andaðist í juni 1960, tá var hann 85 ára gamal.

Porkeri tann 18/2-98

Hilmar Bech